

VONNIS

A.R. nr. 11/162/A

Rep. nr.
Code VON: EV

De arbeidsrechtbank te Gent, vijfde kamer, heeft het volgend vonnis uitgesproken:

IN ZAKE:

████████████████████
wonende te 9000 Gent, Stokerijstraat 9 bus 101,

eisende partij, ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door mevr. I. Rodaer, volmachtdrager, afgevaardigde van een representatieve organisatie voor werknemers met burelen te 9000 Gent, Vrijdagmarkt 9.

TEGEN: RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING (R.V.A.),

openbare instelling met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

verwerende partij, ter openbare terechtzitting vertegenwoordigd door Mr. J. Van Acker, advocaat *loco* Mr. L. De Schrijver, advocaat met kantoor te 9840 De Pinte, Pont Noord 15 A.

FEITEN EN VOORGAANDE

Eisende partij vroeg met ingang van 28 september 2010 wachtuitkeringen aan (stuk 3 administratief dossier).

Op 20 oktober 2010 besliste de directeur van het werkloosheidsbureau te Gent om, in toepassing van de artikelen 36, 37, 38, 142, 144 en 146 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (hierna: Werkloosheidsbesluit), eisende partij niet toe te laten tot het recht op wachtuitkeringen vanaf 28 september 2010.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“[...]”

- *U voldoet niet aan de voorwaarden om als buitenlandse werknemer toegelaten te worden tot het recht op wachtuitkeringen*

Volgens de reglementering kan een buitenlandse werknemer slechts toegelaten worden tot het recht op wachtuitkeringen:

- *ofwel binnen de grenzen van een internationale overeenkomst;*
- *ofwel als hij onderdaan is van een land opgesomd in de wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers.*

(artikel 43, § 1, derde lid van het bovenvermeld koninklijk besluit).

U bent onderdaan van Kirgizstan.

Kirgizistan heeft met België geen internationale overeenkomst afgesloten inzake de toelating tot het recht op wachttuikeringen van hun onderdanen. Evenmin bent u onderdaan van een land opgesomd in de bovenvermelde wet van 13 december 1976.

U wordt bijgevolg niet toegelaten tot het recht op wachttuikeringen vanaf 28.09.2010.

[...]"

Met het verzoekschrift van 19 januari 2011 heeft eisende partij beroep aangetekend tegen de beslissing van 20 oktober 2010. Zij vordert de vernietiging van deze beslissing.

PROCEDURE

Gelet op het verzoekschrift dd. 19 januari 2011, diezelfde dag neergelegd ter griffie van deze rechtbank.

Partijen werden, overeenkomstig artikel 747, § 2, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek, behoorlijk opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 6 juni 2012.

Zij zijn verschenen en werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies.

De debatten werden gesloten en de zaak werd meegedeeld aan het openbaar ministerie.

Dhr. K. Nevens, substituut-arbeidsauditeur, bracht mondeling advies uit ter openbare terechtzitting van 6 juni 2012.

Partijen repliceerden niet op het mondeling advies.

De stukken van het geding, onder meer deze gevoegd bij het dossier van rechtspleging, werden gezien.

TOELAATBAARHEID

De vordering, ingesteld bij verzoekschrift dd. 19 januari 2011, diezelfde neergelegd ter griffie van deze rechtbank, is gericht tegen een beslissing op 20 oktober 2010 ter kennis gebracht van eisende partij.

De vordering is regelmatig naar vorm en werd binnen de wettelijke termijn ingesteld.

De vordering is derhalve toelaatbaar.

TEN GRONDE***A. Standpunt van eisende partij***

Eisende partij vordert, zoals hogerop reeds aangegeven, de vernietiging van de beslissing van 20 oktober 2010.

Zij is van oordeel dat zij wel degelijk dient toegelaten te worden tot het recht op wachtuitkeringen aanzien zij voldoet aan de in artikel 36 van het Werkloosheidsbesluit gestelde voorwaarden, zijnde het volgen van studies en het doorlopen van een wachttijd, hetgeen verwerende partij overigens niet betwist. De reden waarom verwerende partij eisende partij weigert toe te laten is dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om als buitenlandse werknemer toegelaten te worden tot het recht op wachtuitkeringen - inschakelingsuitkeringen vanaf 1 januari 2012 – aangezien er noch een internationale noch een bilaterale overeenkomst tussen België en Kirgizistan voorhanden is, zoals vereist door artikel 43, § 1 van het Werkloosheidsbesluit.

Hoewel eisende partij niet betwist dat er noch een internationale noch een bilaterale overeenkomst bestaat tussen België en Kirgizistan is verwerende partij verplicht om de wachtuitkeringen te betalen op grond van artikel 191 van de Grondwet. Eisende partij verwijst ter zake naar een arrest van 25 maart 2002 van het Hof van Cassatie (*J.T.T.* 2002, 44, concl. Proc.-Gen. Leclercq).

B. Standpunt van verwerende partij

Verwerende partij verzoekt de rechtbank om de bestreden beslissing te bevestigen en het beroep van eisende partij af te wijzen als ongegrond.

Eisende partij voldoet niet aan de voorwaarden om als buitenlands werknemer toegelaten te worden tot het recht op wachtuitkeringen. Een wachtuitkering is een uitkering die jongeren na een bepaalde termijn na het einde van hun studies kunnen ontvangen als zij nog geen werk hebben gevonden.

Enkel de volgende vreemdelingen komen hiervoor in aanmerking: erkende vluchtelingen of erkende staatlozen en de onderdanen van een land waarmee België hierover een overeenkomst heeft gesloten. Het land Kirgizistan is niet in deze lijst begrepen. Eisende partij bewijst evenmin dat zij aan de bijzondere voorwaarden voldoet.

C. Beoordeling door de rechtbank

De rechtbank stelt vast dat de bestreden beslissing in hoofdzaak stoelt op artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit dat bepaalt: “*De artikelen 35, 36, 37, § 2 en 38, § 2 zijn slechts toepasselijk binnen de grenzen van een internationale overeenkomst. Nochtans zijn de artikelen 35 en 36 eveneens van toepassing op de onderdanen van de landen opgesomd in de*

wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers”.

Tussen partijen wordt niet betwist dat eisende partij de nationaliteit van Kirgizistan bezit en dat er tussen België en Kirgizistan geen bilaterale of internationale overeenkomst, zoals bedoeld in artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit, voorhanden is. Er bestaat derhalve op zich geen discussie dat eisende partij niet beantwoordt aan de in artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit vervatte voorwaarde inzake de toelating tot het recht op wachttuitkeringen.

Eisende partij voert wel aan dat de toepassing van artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit strijdig is met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel en verwijst ter zake naar een arrest van het Hof van Cassatie dd. 25 maart 2002 (Cass. 25 maart 2002, *J.T.T.* 2002, afl. 840, 440, noot en *Pas.* 2002, afl. 31, 786, concl J. LECLERCQ). In dat arrest oordeelde het Hof van Cassatie dat artikel 43 van het Werkloosheidsbesluit strijdig is met artikel 191 van de Grondwet, luidens hetwelk een verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen bij (formele) wet moeten worden voorzien. Als reactie op dit arrest heeft de wetgever, via artikel 114 van de Programmawet van 2 augustus 2002 (*B.S.* 29 augustus 2002), de specifieke, voor vreemdelingen geldende voorwaarden uit het Werkloosheidsbesluit ingeschreven in artikel 7, § 14 van de Wet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid voor werknemers. Hoewel het opvallend is dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 7, § 14 van de Besluitwet, kan het argument uit het arrest van het Hof van Cassatie waarnaar eisende partij verwijst, naar het oordeel van de rechtbank thans niet langer gehandhaafd worden, aangezien er op dit ogenblik een formele wettelijke grondslag bestaat voor artikel 43, § 1, derde lid.

Daarmee is evenwel nog niet uitgemaakt of er *in casu* geen ander probleem bestaat met de toepassing van artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit in het licht van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel. Over de vraag of de artikelen 7, § 14 van de Besluitwet en 43 van het Werkloosheidsbesluit geen ontoelaatbaar verschil in behandeling instellen, met name door aan vreemdelingen bijkomende voorwaarden op te leggen voor de toelaatbaarheid tot het recht op werkloosheidsuitkeringen, met inbegrip van wachttuitkeringen, valt uit de rechtspraak, in het bijzonder de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (cf. tevens P. PALSTERMAN, “De rechtspraak van het Arbitragehof en het non-discriminatiebeginsel in de werkloosheidsverzekering”, in R. JANVIER, A. REGENMORTEL en V. VERVLiet (eds.), *Het Arbitragehof en de sociale zekerheid*, Brugge, Die Keure, 2003), immers af te leiden dat zulks *in abstracto* niet het geval is, maar mogelijks wel in concrete toepassingsgevallen.

In het arrest nr. 59/2009 van 25 maart 2009 (*B.S.* 4 juni 2009 en *Rev. dr. étr.* 2009, afl. 152, 51) overwoog het Grondwettelijk Hof ter zake onder meer het volgende: “*De eigen finaliteit van de werkloosheidswetgeving belet niet dat de wetgever vanuit een bezorgdheid om het socialezekerheids-*

systeem rechtvaardig en betaalbaar te houden, daarin de principes van de wetgeving betreffende het verblijf en de toelating tot de arbeid van vreemdelingen mag verankeren en dat een uitkering, die de beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt veronderstelt, wordt geweigerd aan personen die geen wettelijke toegang hebben tot het grondgebied noch tot de arbeidsmarkt" (overw. B.7). Uit datzelfde arrest valt evenwel af te leiden dat de toepassing van artikel 7, § 14 van de Besluitwet *in concreto*, in welbepaalde toepassingshypotheses, wel strijd kan opleveren met de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, al dan niet in samenhang gelezen met andere grondwets- en verdragsbepalingen. Meer bepaald bevond het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 59/2009 de toepassing van artikel 7, § 14 van de Besluitwet strijdig met de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, in zoverre deze tot gevolg heeft dat werkloosheidsuitkeringen kunnen geweigerd worden aan vreemdelingen die wegens humanitaire redenen gemachtigd zijn tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat de arbeid die zij hadden verricht tussen 1 juli 1999 en 1 april 2003, terwijl ze het statuut hadden van ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling, niet in overeenstemming was met de wetgeving inzake de tewerkstelling van vreemde werknemers en dus niet in aanmerking kwam als wachttijd, alhoewel ze voor het overige voldeden aan de wettelijke vereisten om recht te hebben op een dergelijke uitkering.

In onderhavige zaak betreft de concrete vraag of de bijkomende voorwaarde die aan vreemdelingen wordt opgelegd inzake de toelating tot het recht op wachttuitkeringen, met name dat men onderdaan dient te zijn van een land waarmee België een internationale of bilaterale (wederkerigheids)overeenkomst heeft afgesloten – voorwaarde waaraan eisende partij, zoals gezegd, niet voldoet –, al dan niet in strijd is met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel. Eisende partij voldoet *in casu* klaarblijkelijk aan de andere toelaatbaarheidsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 36 van het Werkloosheidsbesluit, met name het volgen van studies en het doorlopen van een wachttijd. Zij is in het bezit van een arbeidskaart B met een geldigheid tot 10 maart 2015 en verblijft op legale wijze op het Belgische grondgebied (stukken 5 en 6 administratief dossier). Zij heeft bovendien, niettegenstaande het verrichten van arbeid geen toelaatbaarheidsvereiste is voor een wachttuitkering, lopende een zeer ruim deel van haar wachttijd op voltijdse wijze arbeid in loondienst verricht waarvoor sociale bijdragen werden afgedragen (meer bepaald in de periode van 17 november 2009 tot 15 april 2010, stuk 4.3 administratief dossier).

Rekening houdend met al deze elementen meent de rechtbank dat in deze concrete zaak de toepassing van artikel 43, § 1, derde lid strijd oplevert met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, en derhalve buiten toepassing moet worden gelaten.

De rechtbank steunt dit oordeel op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna E.H.R.M.), in het bijzonder op een arrest dat door dat Hof op 16 september 1996 werd gewezen in de zaak

Gaygusuz tegen Oostenrijk (Hof Mensenrechten 16 september 1996 (Gaygusuz t. Oostenrijk), *Rep. Eur. Court H.R.* 1996, IV, 1129, *J.T. dr. eur.* 1996, 211, *N.J.B.* 1997 (Ndl.), 685, *Dr. Q. M.* 1997, 14, noot G. PIETQUIN, *Rev. dr. étr.* 1997, 74 en *T. Vreemd.* 1996, afl. 4, 332).

In dat arrest diende het E.H.R.M. zich uit te spreken over de vraag of een onderscheid op basis van nationaliteit in het domein van de sociale zekerheid de toets met het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel doorstaat. Concrete aanleiding voor het arrest was de weigering van de Oostenrijkse overheid om aan de heer Gaygusuz, een Turkse onderdaan, omwille van zijn niet-Oostenrijkse nationaliteit, een socialezekerheidsuitkering toe te kennen, *in casu* een vorm van financiële noodsteun (*Notstandhilfe*) voor personen wiens rechten op werkloosheidsuitkeringen zijn uitgeput (W. MAZAL, "The Austrian Background of the Case Gaygusuz and the Consequences of the Gaygusuz Judgement for Austria", in S. VAN DEN BOGAERT (ed.), *Social Security, Non-discrimination and Property*, Antwerpen, Maklu, 1997, 51-56). Volgens de heer Gaygusuz vormde deze weigering een inbreuk op artikel 14 van het E.V.R.M. (gelijkheidsbeginsel) *juncto* artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.H.R.M. (recht op ongestoord genot door natuurlijke personen van hun eigendom). Het E.H.R.M. onderzocht allereerst of het betwiste recht als een patrimoniaal recht in de zin van artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.V.R.M. kan worden bestempeld. Hoewel het geschil tussen de heer Gaygusuz en de Oostenrijkse Staat geen socialezekerheidsuitkering in de meest strikte zin van het woord betrof – de (weliswaar financiële) uitkering betrof een vorm van noodhulp, veeleer vergelijkbaar met steun onder een stelsel van sociale bijstand omdat er geen (rechtstreeks) verband bestaat tussen het recht op deze noodsteun en de verplichting om belastingen of andere sociale bijdragen te betalen – oordeelde het Hof toch dat de uitkering onder de bescherming van artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.V.R.M. valt (M. SCHEININ en C. KRAUSE, "Social Security Benefits as 'Possessions'", in S. VAN DEN BOGAERT (ed.), *Social Security, Non-discrimination and Property, o.c.*, 59-71; G. PIETQUIN, "Le droit à une prestation sociale comme droit de propriété en opposition au principe fondamental de la solidarité", *Dr. Q. M.* 1997, 21 e.v.; G. VONK, "Social Security and Property: Gaygusuz and After", in J. LOOF, H. PLOEGER en A. VAN DER STEUR, *The Right to Property. The Influence of Article 1 Protocol n° 1 E.C.H.R. on Several Fields of Domestic Law*, Maastricht, Shaker Publishing, 2000, 145-154). Doordat het E.H.R.M. het recht op een financiële (socialezekerheids)prestatie als een eigendomsrecht kwalificeert, zich daarbij (zelfs niet uitsluitend) baserend op de band tussen dit recht en de verplichting om belastingen of andere bijdragen te betalen, brengt het Hof de materie van de sociale zekerheid niet alleen onder het toepassingsgebied (en dus de bescherming) van het E.V.R.M., maar kan het E.H.R.M. tevens de toets aan het gelijkheidsbeginsel doorvoeren, aangezien artikel 14 van het Verdrag een dergelijke toetsing slechts toelaat met betrekking tot de rechten en vrijheden die in het Verdrag zijn opgenomen (X. PRETOT, "La protection sociale est-elle soluble dans le droit de propriété?", in X., *Mélanges E. Alfandri*, Parijs, Dalloz, 2000, 163-165).

Nadat het E.H.R.M. het recht op een vorm van financiële noodsteun onder de materiële werkingssfeer van artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.V.R.M. catalogeert, toetst het vervolgens of (één van) de voorwaarde(n) om deze noodhulp te verwerven – het bezit van de Oostenrijkse nationaliteit – niet in strijd was met artikel 14 van het E.V.R.M. Het Hof oordeelt dat Verdragsstaten, ter rechtvaardiging van een verschil in behandeling in het domein van de sociale zekerheid, ‘*zeer zwaarwichtige redenen*’ (‘very weighty reasons’) moeten kunnen invoeren vooraleer het Hof “*een verschil in behandeling dat louter is gebaseerd op nationaliteit als verenigbaar met het E.V.R.M. beschouwt*” (P. LEMMENS, “The Decision of 16 September 1996 in the Gaygusuz Case Situated in the Case Law of the European Court of Human Rights”, in S. VAN DEN BOGAERT (ed.), *Social Security, Non-discrimination and Property*, o.c., 32-33; F.J.L. PENNING, “Een nieuwe mogelijkheid om ongelijke behandeling te bestrijden in de sociale zekerheid: de gevolgen van het Gaygusuz-arrest”, *S.M.A.* 1998 (Ndl.), afl. 53, 5-12; E. BREMS, “De betekenis van het arrest-Gaygusuz: een commentaar vanuit het internationaal recht van de rechten van de mens”, in M.-Cl. FOBLETS en B. HUBEAU (eds.), *Migratie- en migrantenrecht. Recente ontwikkelingen* (Deel 4), o.c., 71-80). Het Hof in Straatsburg wijst in elk geval de dubbele rechtvaardigingsgrond van de Oostenrijkse Regering van de hand, namelijk dat een Staat ‘a special responsibility for its own nationals’ heeft in het voorzien van hun essentiële noden en dat er *anno* 1996 geen enkele (internationale) contractuele (wederkerigheids)verplichting bestond om dezelfde zorg voor Turkse onderdanen aan de dag te leggen. Om het argument van de wederkerigheidsplicht te verwerpen, verwijst het E.H.R.M. overigens ook naar artikel 1 van het Verdrag luidens hetwelk de rechten en vrijheden van het E.V.R.M. door de Verdragssluitende Staten moeten verleend worden aan ‘eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht’.

Uit het arrest volgt, aldus P. LEMMENS, dat voor een verschil in behandeling inzake rechten uit de sfeer van het socialezekerheidsrecht “een zeer sterke verantwoording vereist is, als het gaat om een onderscheid dat uitsluitend gebaseerd is op de nationaliteit” (P. LEMMENS, “Noot onder Hof Mensenrechten 16 september 1996”, *T.R.D.* 1997, afl. 4, 92).

In het licht van deze rechtspraak is deze rechtbank op de eerste plaats van oordeel dat wachttuitkeringen vallen onder de bescherming waarin artikel 1 van het van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.H.R.M. (recht op ongestoord genot door natuurlijke personen van hun eigendom) voorziet, nu het E.H.R.M. niet alleen in het arrest Gaygusuz – nadien bevestigd in latere arresten, onder meer het arrest Koua Poirrez tegen Frankrijk dd. 30 september 2003 –, te kennen heeft gegeven dat het recht op bescherming van eigendom tevens sociale rechten kan omvatten waartoe de rechthebbende niet persoonlijk heeft bijgedragen tot de financiering ervan. Volgens S. GILSON en M. GLORIEUX blijkt uit het arrest Poirrez dat de betaling van individuele bijdragen weliswaar een relevant element blijft om een sociaal recht als een patrimoniaal recht in de zin van artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol te beschouwen, maar geen noodzakelijk element. Het essentiële criterium is de effectieve band die men met de Staat heeft (S. GILSON en M. GLORIEUX, “Aperçu du droit à l’aide sociale des

étrangers”, in J.-Y. CARLIER en S. SAROLEA (eds.), *Droit des étrangers et nationalité*, Brussel, Larcier, 2005, 242). Zoals hogerop reeds aangegeven, verblijft eisende partij *in casu* op een duurzame legale wijze in België en heeft zij op een eveneens legale wijze arbeid in loondienst verricht en sociale bijdragen betaald, voorafgaand aan haar aanvraag om wachttuitkeringen. In die omstandigheden komt zij in onderhavige zaak in aanmerking voor de bescherming van artikel 1 van het Eerste Toegevoegde Protocol bij het E.V.R.M.

X De rechtbank stelt vervolgens vast dat artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit een bepaling is die bijkomende voorwaarden oplegt aan niet-Belgen inzake de toelating tot het recht op wachttuitkeringen, zodat het ter zake gaat om een verschil in behandeling op basis van nationaliteit. Er dienen, in het licht van de rechtspraak van het E.H.R.M., derhalve zeer zwaarwichtige redenen te worden aangevoerd om dit verschil in behandeling te rechtvaardigen. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, hogerop aangehaald, kan worden afgeleid dat voor dit verschil in behandeling *in abstracto* een rechtvaardigingsgrond bestaat, meer bepaald het beperken en bestrijden van illegale immigratie en de bescherming van de arbeidsmarkt. Tegelijk kan uit deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof afgeleid worden dat er in concrete, specifieke zaken toch geen “zwaarwichtige redenen” voorhanden zijn om het verschil in behandeling op basis van nationaliteit te rechtvaardigen.

In het licht van de rechtspraak van zowel het E.H.R.M. als het Grondwettelijk Hof ontbreken in deze concrete zaak eveneens “zeer zwaarwichtige redenen” om, op grond van artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit, eisende partij niet toe te laten tot het recht op wachttuitkeringen. De reden die *in casu* noopt tot de bestreden beslissing betreft de afwezigheid van een bilaterale of internationale (wederkerigheids)overeenkomst met het land waarvan eisende partij de nationaliteit bezit, met name Kirgizistan. In het arrest Gaygusuz heeft het E.H.R.M. deze reden – de afwezigheid van een overeenkomst met het land waarvan de buitenlandse aanvrager de nationaliteit bezit –, waarop de Oostenrijkse autoriteiten zich beriepen, precies gekwalificeerd als een niet voldoende zwaarwichtige reden of, met andere woorden, een reden die niet een verschil in behandeling op basis van nationaliteit bij de toekenning van een werkloosheidsuitkering (die niet op individuele bijdragebetaling is gestoeld) kan rechtvaardigen, minstens niet wanneer de betrokken aanvrager legaal op het grondgebied verblijft en legaal gewerkt heeft, zoals met de heer Gaygusuz het geval was. Deze laatste elementen – legaal verblijf en een legale tewerkstelling (met bijdragebetaling) zijn ook terug te vinden in het dossier van eisende partij.

Gelet op het voorgaande meent de rechtbank dan ook dat er geen zwaarwichtige redenen voorhanden zijn om *in casu* toepassing te verlenen aan artikel 43, § 1, derde lid van het Werkloosheidsbesluit. De gevolgen die een onverkorte toepassing van dit artikel in deze concrete zaak, gelet op alle specifieke omstandigheden, met zich meebrengt, zijn niet proportioneel van aard.

Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing derhalve niet in feite en in rechte verantwoord en dient deze te worden vernietigd.

De vordering is gegrond.

OM DEZE REDENEN:

De arbeidsrechtbank te Gent, vijfde kamer,

Rechtsprekend **op tegenspraak**,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die alle werden nageleefd,

Gelet op het mondeling advies van het openbaar ministerie, uitgebracht op de openbare terechtzitting van 6 juni 2012 door dhr. K. Nevens, substituut-arbeidsauditeur,

Alle andere en tegenstrijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering toelaatbaar en gegrond.

Vernietigt de bestreden administratieve beslissing.

Legt de kosten van het geding ten laste van verwerende partij, krachtens artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Het bedrag van de te vereffenen kosten *wordt aan de zijde van eisende partij* op heden niet begroot bij gebrek aan omstandige opgave; onverminderd de kosten van uitgifte van onderhavig vonnis.

Aldus gewezen door:

dhr. S. Bouckaert, rechter in de arbeidsrechtbank, die de kamer voorzit;

dhr. L. Van Den Berghe, rechter in sociale zaken benoemd als werkgever;

mevr. R. Verbanck, rechter in sociale zaken benoemd als werknemer-arbeider;

bijgestaan door:

dhr. D. Van den Broecke, afgevaardigd griffier.

en uitgesproken op **VIJF SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN TWAALF** in openbare terechtzitting van de vijfde kamer van de arbeidsrechtbank Gent.

VAN DEN BROECKE VERBANCK VAN DEN BERGHE BOUCKAERT

